

Arrest

nr. 178 952 van 5 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaarde enerzijds van Eritrese nationaliteit en anderzijds van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. LEFEVERE *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart op 15 juni 1984 geboren te zijn te Assab. U verklaart bij de registratie van uw asielaanvraag en aanvankelijk tijdens het gehoor door het CGVS de Eritrese nationaliteit te bezitten. Later tijdens hetzelfde gehoor stelde u de Ethiopische nationaliteit te bezitten en van Saho-etnie te zijn. In 1992 werd uw vader in de haven van Assab gedood. U en uw moeder ontvluchtten Eritrea, omdat er een raffinaderij was, mensen aangaven dat deze zou ontploffen en men daarom vroeg te vertrekken. Tijdens de reis van Assab naar Ethiopië – die jullie in 1992 ondernamen - overleed uw moeder.

In Ethiopië woonde u van 1992 tot 2004 te Nazareth bij Z.M. een vrouw met de Ethiopische nationaliteit die uw buurvrouw was te Assab. In Ethiopië had u een Ethiopische Kebele identiteitskaart. Tussen 1998 en 2002 werden Eritreërs die in Ethiopië verbleven gevraagd het land te verlaten en in 2002 dwong men Eritreërs om te vertrekken. Men vroeg u nooit te vertrekken, maar Z.M., de persoon bij wie u woonde, kreeg angst, vroeg voor u een Ethiopische paspoort aan – wat ook afgeleverd werd – en eind 2004 reisde u met uw Ethiopische paspoort naar Saoedi Arabië. Daar woonde u – zonder verblijfsvergunning – op verschillende plaatsen en werkte u als huishoudhulp. In 2014 was er onrust en vroeg de Saoedische regering u het land te verlaten. In maart 2014 keerde u terug naar Ethiopië. In maart 2015 werd in het huis waar u woonde te Ethiopië ingebroken. U ging naar de politie om klacht neer te leggen. De politieagenten noteerden uw klacht en gaven aan dat ze het zouden onderzoeken en u het resultaat zouden meedelen. U ging nadien nog verschillende keren naar de politie om een stand van zaken te vragen. In augustus 2015 ging u weer naar de politie, maar toen u opnieuw geen antwoord kreeg en ze u vroegen het kantoor te verlaten, gaf u aan dat ze samenwerken met de dief en ze hun werk niet naar behoren deden. U werd door de agenten naar een onbekende plaats gebracht waar voor twee dagen opgesloten werd. Ze sloegen u bewusteloos en verkrachtten u. Ten gevolge hiervan raakte u zwanger. De dag nadien kwam uw vriendin A.N., met daarin een visum voor België, naar België. U reisde verder naar Zwitserland, waar u vrienden had en u abortus liet plegen. Van 12/9/2015 tot 15/12/2015 verbleef u in Zwitserland. Tijdens een politiecontrole op een trein, ontdekte men dat in België uw vingerafdrukken reeds waren geregistreerd. U werd naar België getransfereerd (Dublinwetgeving). Op 15 december 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken te België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u incoherente verklaringen aflegde over uw nationaliteit.

Uit de bijlage 26 die u op 15/12/2015 werd afgeleverd blijkt dat u zich liet registreren als iemand met de Eritrese nationaliteit. Tijdens het gehoor door de DVZ (dd. 21/12/2015) verklaarde u dat uw huidige nationaliteit de Eritrese is en dat uw eerdere nationaliteit de Ethiopische was (gehoor DVZ, ptn. 6a en en 6b). U stelde tijdens datzelfde gehoor dat uw moeder en vader de Eritrese nationaliteit hadden (gehoor DVZ, pt. 13) en dat uw zus S.I. eveneens de Eritrese nationaliteit had (gehoor DVZ, pt. 17). Ook in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld door de DVZ (dd. 21/12/2015), liet u bij in de rubriek staatsburgerschap 'Eritrea' noteren (vragenlijst CGVS, pt. 3). In het kader van het gehoor door het CGVS werd tijdens de inleiding verschillenden malen gerefereerd naar het feit dat u asiel vroeg als Eritrese. Er werd ook aangehaald dat van u verwacht werd dat u een correct zicht zou bieden op uw werkelijke nationaliteit, achtergrond en leefsituatie en dat u het moest melden wanneer u voor een korte of langere periode in een land had verbleven. Wanneer u na deze inleiding werd gevraagd of u nog vragen had bij hetgeen werd gezegd, antwoordde u 'Nee, alles duidelijk' (gehoor CGVS, p. 1-2). Toen u gevraagd werd naar uw nationaliteit, gaf u aanvankelijk aan de Eritrese nationaliteit te hebben en u stelde dat ook uw ouders van Eritrea waren (gehoor CGVS, p.7). Later gaf u vreemd genoeg aan nooit de Eritrese nationaliteit gehad te hebben (gehoor CGVS, p.11). U gaf verder aan opgegroeid te zijn te Ethiopië en op papier de Ethiopische nationaliteit te hebben (gehoor CGVS, p.12). Toen u gevraagd werd welke documenten u had te Ethiopië, gaf u aan dat u in Ethiopië een bankboekje en een bankkaart had en u over de identiteitskaart van de 'kebele' beschikte (gehoor CGVS, p.10). U gaf aan dat op uw Ethiopische kebele identiteitskaart stond dat u de Ethiopische nationaliteit heeft (gehoor CGVS, p.11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de kebele kaart uitgereikt wordt nadat duidelijk gemaakt werd dat de persoon over de Ethiopische nationaliteit beschikt. Bovendien moest bij twijfel omtrent de nationaliteit van de persoon, hij of zij bewijs of de getuigenis van drie getuigen binnenbrengen (zie administratief dossier). Verder gaf u aan dat u in 2004 met uw eigen Ethiopische paspoort met daarin een visum van Addis Abeba (Ethiopië) naar Mekka (Saoedi Arabië) vloog en in uw paspoort vermeld stond dat u de Ethiopische nationaliteit heeft (gehoor CGVS, p.19).

Verder gaf u aan dat u op 12 september 2015 met uw eigen Ethiopische paspoort met daarin een Belgisch visum naar België vloog en in uw paspoort vermeld stond dat u de Ethiopische nationaliteit heeft (gehoor CGVS, p.21). Ook uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat in uw Ethiopische paspoort (N° XXX – afgeleverd op 12/2/2015) vermeld staat dat u de Ethiopische nationaliteit heeft. Verder blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, dat een Ethiopisch paspoort aan Ethiopische burgers verleend kan worden.

Uit uw aanvraagformulier voor Schengen Visa (dd.6/8/2015) – waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd – blijkt dat u op 12/1/1982 geboren bent te Assab (wat op het moment van uw geboorte in Ethiopië lag).

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan worden gesteld dat u niet de Eritrese nationaliteit heeft, zoals u aanvankelijk liet uitschijnen, maar over de Ethiopische nationaliteit beschikt.

Verder blijken uw verklaringen over uw naam en geboortedatum/leeftijd niet te stroken met andere van verklaringen of bronnen.

Zo verklaarde u voor de DVZ dat uw naam J.I. was en stelde u dat u geen andere namen had (gehoor DVZ, ptn. 1,2 en 3). Tijdens het gehoor door het CGVS stelde u echter J.I.N. te heten (gehoor CGVS, p. 6), en op uw paspoort staat eveneens de naam J.I.N. (zie kopie van uw paspoort in het visumdossier in het administratief dossier). Als geboortedatum gaf u tijdens het gehoor door de DVZ en het CGVS 15 juni 1984 op (gehoor DVZ, pt. 4 en gehoor CGVS, p. 7). In uw paspoort staat echter als geboortedatum 12 januari 1982 (zie visumdossier in het administratief dossier). Verder staat op een door u voorgelegd schoolcertificaat dat u in het jaar 1983 (Ethiopische Kalender), wat overeenkomt met de periode tussen 11 september 1990 en 11 september 1991 in de Gregoriaanse kalender (zie informatie in het administratief dossier) 10 jaar oud was (zie schoolcertificaat in het administratief dossier). Tussen 11 september 1990 en 11 september 1991 (Gregoriaanse kalender), was u – uitgaande van de door u opgegeven geboortedatum 15 juni 1984 (Gregoriaanse kalender) – geen 10 jaar, maar 6 of 7 jaar. De vermelding van de leeftijd van 10 jaar in het jaar 1983 (Ethiopische kalender) op dit schoolcertificaat is evenmin verenigbaar met de geboortedatum op het paspoort waarmee u hebt gereisd, met name 12 januari 1982 (Gregoriaanse kalender), vermits u uitgaande van deze geboortedatum 8 tot 9 jaar was in het jaar 1983 (Ethiopische kalender).

Dit alles roept vragen op naar uw echte identiteit en leeftijd. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw beweerdde vervolging incoherent zijn met documenten waarover het CGVS beschikt en bovendien niet overtuigend zijn, waardoor u uw beweerdde vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt.

U verklaarde Ethiopië – het land waarvan u de nationaliteit heeft – te hebben verlaten, omdat u er geslagen en verkracht werd door politieagenten en u verklaarde niet naar Ethiopië te willen terugkeren, omdat u slechte herinneringen heeft aan dat land, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaatgeneraal te worden gemaakt. U verklaarde dat in maart 2015 in het huis waar u woonde te Ethiopië ingebroken werd en u naar de politie ging om klacht neer te leggen. De politieagenten noteerden uw klacht en gaven aan dat ze het zouden onderzoeken en u het resultaat zouden meedelen. U gaf aan dat u nadien nog verschillende keren naar de politie ging om een stand van zaken te vragen. U gaf verder aan dat u in augustus 2015 opnieuw naar de politie ging, maar toen u opnieuw geen antwoord van hen kreeg en ze u vroegen het kantoor te verlaten, u hen vertelde dat ze samenwerken met de dief en ze hun werk niet naar behoren deden. U werd daarop door de agenten naar een onbekende plaats gebracht waar u gedurende twee dagen opgesloten werd. U gaf aan dat ze u toen sloegen, u uw bewustzijn verloor en ze u verkrachtten. Ten gevolge hiervan raakte u zwanger (gehoor CGVS, p.21, 26-28). Toen u gevraagd werd waarom u naar België reisde, gaf u aan niet het plan te hebben gehad om naar België of Europa te reizen, maar u dit deed omwille van de door u hogervermelde problemen (gehoor CGVS, p.21). Echter, uit uw documenten van uw reisverzekering – waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd – blijkt dat u deze verzekering om naar België te reizen reeds op **31/7/2015** - dus vóór de door u beweerdde problemen met de Ethiopische politie – afsloot, wat toelaat ernstige bedenkingen te hebben bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw beweerdde problemen met de Ethiopische politie. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u verklaarde legaal met uw Ethiopisch paspoort (N° EP3491327) op uw naam, met daarin een Belgisch visum, van Ethiopië naar België reisde (gehoor CGVS, p.10-11, p.21 en administratief dossier). Het feit dat u deze reis riskeerde met uw eigen paspoort, toont aan dat de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' ten aanzien van deze autoriteiten niet aan de realiteit beantwoordt. Bovendien kon u – zonder problemen met de Ethiopische diensten belast met de grenscontrole – Ethiopië buiten. Bovenstaande laat toe de ernst van de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' of het 'risico op het lijden van ernstige schade' te relativeren.

Verder dient te worden vastgesteld dat het bevreemdend is dat u niet trachtte om bescherming van uw autoriteiten te vragen in verband met uw beweerdde verkrachting door politiagenten.

U verklaarde dat agenten u naar een onbekende plaats brachten waar u gedurende twee dagen opgesloten werd. U gaf aan dat ze u toen sloegen, u uw bewustzijn verloor en ze u verkrachtten. Ten gevolge hiervan raakte u zwanger (gehoor CGVS, p.21, 26-28). Toen u gevraagd werd of u klacht neerlegde tegen de mensen die u sloegen en verkrachtten, vroeg u zich af waar u zou moeten klacht neerleggen en u gaf aan dat u nooit klacht hebt ingediend bij de politie (gehoor CGVS, p.28). Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat verkrachting een ernstige zaak is en dat dit ook voor agenten geldt, gaf u vaag aan dat je – zeker als weerloze vrouw - niets tegen de politie kan doen en dat in Ethiopië een

meisje van zestien jaar verkracht en gedood kan worden (gehoor CGVS, p.28). Er kan echter worden opgemerkt dat het bevreemdend overkomt dat u verschillende keren beroep zou hebben gedaan op de politie omdat in uw huis een diefstal had plaatsgevonden, maar dat u geen initiatief nam om klacht neer te leggen wanneer u door politieagenten zou zijn verkracht. Uw verklaring dat u als weerloze vrouw niets tegen de politie kon doen, is weinig verenigbaar met uw bewering dat u tegen de politieagenten onomwonden zei dat ze samenwerkten met de dief en dat u hen vroeg waarom ze hun werk niet naar behoren deden (gehoor CGVS, p. 27). Het was immers voorspelbaar dat – wanneer u deze uitspraken als weerloze vrouw zou doen tegenover de politie – deze u niet in dank zouden worden afgenomen. Verder dient te worden opgemerkt dat u naliel juridische ondersteuning bij een advocaat of mensenrechtenorganisatie te zoeken. U gaf aan dat u niets deed en u enkel dacht om het land te verlaten. Verder gaf u aan dat het tijdsverlies is om naar een organisatie voor vrouwen die slachtoffer werden / een vrouwenvluchthuis te gaan en het geen zin heeft (gehoor CGVS, p.28). Van iemand die daadwerkelijk het slachtoffer werd van geweld en verkrachting, kan men verwachten dat ze tracht bescherming te zoeken of naar een hulporganisatie in eigen land gaat. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat onder andere een organisatie met de naam Tsotawi Teqat Tekelakay Mahber (Engelse benaming 'Organization against Gender-Based Violence') actief is in Ethiopië en dat er ook een organisatie van vrouwelijke advocaten werkzaam is, die zich specialiseert in gender-gerelateerde problemen, met name de Ethiopian Women Lawyers' Association (EWLA). Het feit dat u geen beroep op een dergelijke organisatie of vereniging en dit zelfs als nutteloos en tijdsverlies beschouwt, doet verdere twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw beweerde problemen met de Ethiopische politie.

U legde buiten het hierboven reeds besproken schoolcertificaat geen andere identiteits- of reisdocumenten voor.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster "Document Aid Establishment and Rehabilitation Commission, bewijs aankomst Ethiopië + vertaling", "Bewijs klacht bij politie over inbraak" en "Medische rapporten + vertaling". Ter zitting legt verzoekster de originelen van deze stukken neer, alsook "de enveloppe waarin deze documenten verstuurd werden".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift in een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij benadrukt "dat zij wel degelijk de Eritrese nationaliteit heeft, maar geen enkel document heeft om dit te bewijzen" en vraagt zich af: "Hoe wil u dat iemand die als klein meisje haar land verliet, er nooit meer is teruggekeerd en haar vader en moeder reeds verloren heeft, aantoont dat zij wel degelijk de Eritrese nationaliteit bezit?". Zij stelt dat zij de overige jaren doorbracht in Ethiopië en Saoedi Arabië, en dat zij over een Ethiopisch paspoort en Kebele card beschikte, "documenten die heel makkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn". Zij ontkent de Ethiopische nationaliteit te hebben.

Verzoekster bevestigt haar verklaringen op het Commissariaat-generaal en herhaalt dat zij J.I.N. heet en geboren werd op 15 juni 1984. Zij "vraagt hierbij uitdrukkelijk rekening te houden met haar volledige, complexe achtergrond" en zij wijst erop dat zij heel jong haar beide ouders verloor, "dit in combinatie met de problematiek in haar land van herkomst en haar vlucht naar Ethiopië", wat ertoe geleid zou hebben "dat verzoekster heel wat onzekerheden kent betreffende haar achtergrond". Bij haar verzoekschrift voegt zij "Document Aid Establishment and Rehabilitation Commission, bewijs aankomst Ethiopië + vertaling".

Verzoekster stelt *“dat de inbraak plaatsvond in maart 2015 en dat ongeveer 4 maanden nadat ze de eerste keer bij de politie was, de feiten bij de politie plaatsvonden”*. Zij voegt bij haar verzoekschrift *“Bewijs klacht bij politie over inbraak”* en *“Medische rapporten + vertaling”*, waaruit zou blijken *“dat de feiten zich in de zevende maand van 2015 hebben voorgedaan”*. Zij geeft toe dat zij zich de concrete datum niet meer herinnert, maar meent dat er rekening gehouden moet worden *“met de verschillende kalenders (Gregoriaanse en Ethiopische) wat het er niet makkelijker op maakt om concrete date weer te geven”*.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoekster zich op bescherming in haar land van herkomst had moeten beroepen, stelt zij: *“De laatste keer dat ze hierover info vroeg bij de politie liet ze duidelijk haar ontevredenheid over de gang van zaken merken, met als gevolg dat ze werd opgesloten, geslagen en verkracht door de politieagenten. En dan wordt gevraagd aan verzoekster waarom ze geen bescherming zocht bij de autoriteiten betreffende deze feiten?!”* en *“De gevolgen van deze houding van verzoekster zijn heel zwaar geweest: opsluiting, slagen en verkrachting! Waarom zou verzoekster bij diezelfde autoriteiten bescherming zoeken?”*.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Aangaande de subsidiaire bescherming wijst verzoekster op *“de vele mensenrechtenschendingen in Eritrea zetten mensen ertoe aan te vluchten uit hun land”* en op de dienstplicht, waarvoor zij verwijst naar *“informatie die reeds door verschillende internationale organisaties (Human Rights Watch1, VN,...) werd bevestigd”*, zoals *“het rapport van de Commission of inquiry on human rights in Eritrea van 4 juni 2015”*.

2.3. Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.4. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5. Verzoekster verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, maar te zijn opgegroeid in Ethiopië, dat zij ontvlucht zou zijn na problemen met de politie aldaar.

2.6. Vooreerst benadrukt de Raad dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit(en) van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door de asielzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers de asielaanvraag van verzoekster dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of, indien staatloos, van herkomst. Hierbij berust de bewijslast bij verzoekster en is het haar verantwoordelijkheid om haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift opnieuw beweert de Eritrese nationaliteit te bezitten. De Raad kan echter geen geloof hechten aan de door verzoekster voorgehouden Eritrese identiteit en nationaliteit, gezien zij geen originele Eritrese identiteitsdocumenten neerlegt en zij bovendien incoherente en wisselende verklaringen aflegde omtrent haar identiteit en nationaliteit die in strijd zijn met haar Ethiopische documenten.

Zo kunnen verzoeksters naam en geboortedatum niet zonder meer blijken uit haar documenten en wisselende verklaringen, daar deze niet stroken met haar paspoort en schoolcertificaat. Ook stelt de nota van verwerende partij omtrent het bij haar verzoekschrift gevoegde *“Document Aid Establishment and Rehabilitation Commission, bewijs aankomst Ethiopië”* terecht dat dit stuk geen informatie bevat over de nationaliteit van verzoekster en het bovendien vermeldt dat verzoekster reeds in 1991 in Ethiopië aankwam (*“After a passage of 4 months of hardship in a dessert, on 23/10/1991 she is admitted tot the refugee station at jan meda where she has been temporarily assisted...”*), terwijl zij zelf verklaarde dat zij pas in 1992 samen met haar moeder de reis van Assab naar Ethiopië ondernam. Bovendien kan bezwaarlijk aangenomen worden dat een administratie zich zou inlaten met de reisweg van verzoekster en haar moeder door de woestijn, nu zij geenszins kunnen vaststellen. Aan dit stuk kan dan ook geen bewijswaarde worden gehecht en bovendien betekent haar geboorteplaats in Assab niet dat verzoeksters de Eritrese nationaliteit zou hebben. Integendeel, verzoekster is geboren Ethiopische ouders op Ethiopisch grondgebied vóór de onafhankelijkheid van Eritrea. Er kan dan ook geen betwisting bestaan over verzoeksters Ethiopische nationaliteit bij haar geboorte.

Het verzoekschrift blijft bij loutere beweringen waar wordt gesteld *“dat zij wel degelijk de Eritrese nationaliteit heeft”*, en ontkent de Ethiopische nationaliteit te hebben en bevestigt zij dat zij J.I.N. heet en geboren werd op 15 juni 1984. Waar in het verzoekschrift gevraagd wordt *“rekening te houden met haar volledige, complexe achtergrond”*, met het feit dat zij heel jong haar beide ouders verloor en *“dit in combinatie met de problematiek in haar land van herkomst en haar vlucht naar Ethiopië”*, wat ertoe geleid zou hebben *“dat verzoekster heel wat onzekerheden kent betreffende haar achtergrond”*, wordt evenmin aangetoond dat verzoekster inderdaad haar ouders verloor, noch dat zij is opgegroeid buiten haar (bredere) familie. Daarenboven heeft verzoekster wel de nodige inzet en connecties om een reis naar Europa te organiseren zodat zij minstens verwacht kan worden dat zij eenduidig is over haar identiteit en nationaliteit.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoekster aan de Eritrese nationaliteit te hebben, maar op het Commissariaat-generaal beweerde zij *“Ik heb het niet. Ik heb de Eritrese nationaliteit niet. Ik ging immers niet terug naar Eritrea om de Eritrese nationaliteit te vragen / krijgen. (...) Ik ben geen Ethiopische. Enkel op papier.”* (gehoor, p. 11-12). Voorts verklaarde zij dat zij in Ethiopië een bankboekje en een bankkaart had, dat zij over de identiteitskaart van de ‘kebele’ beschikte (gehoor, p. 10), waarin stond dat zij de Ethiopische nationaliteit heeft (gehoor, p. 11), en dat zij op 12 september 2015 met haar eigen Ethiopische paspoort, waarin vermeld stond dat zij de Ethiopische nationaliteit heeft, met daarin een Belgisch visum naar België vloog (gehoor, p. 21). Uit het aan het administratief dossier toegevoegde aanvraagformulier voor Schengenvisa blijkt nog dat verzoekster op 12 januari 1982 geboren is te Assab, wat toen in Ethiopië lag. Nergens kan blijken, noch wordt gesteld dat Verzoekster in Ethiopië een procedure heeft ingeleid om afstand te doen van haar Ethiopische nationaliteit en tevens een procedure heeft doorlopen ter verkrijging van de Eritrese nationaliteit. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekster intussen de Eritrese nationaliteit heeft, noch worden objectieve gegevens voorgelegd waaruit kan blijken dat verzoekster niet nog steeds de Ethiopische nationaliteit bezit.

In acht genomen wat voorafgaat komen verzoeksters beweringen inzake een Eritrese nationaliteit geheel verzonnen voor. De argumenten inzake haar problemen in Eritrea zijn dan ook zonder grond.

2.8. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat de Raad geen geloof hecht aan de beweerde problemen van verzoekster met de politie in Ethiopië.

2.9. Verzoeksters verklaring dat zij in augustus 2015 bij de politie de stand van zaken naging inzake de inbraak in haar huis in maart 2015 kan mogelijk zijn, doch verzoekster maakt niet aannemelijk dat de politie zich tegen haar zou gekeerd hebben. Nog minder is aannemelijk dat verzoekster loze beschuldigingen zou uiten tegen de politie over een samenwerking met dieven, te meer nu ze zelf geen indicatie had over de dader (CGVS-gehoor p.23) en dus enkel een klacht tegen onbekenden had neergelegd. Verzoeksters verklaringen zijn incoherent. Enerzijds stelt ze dat ze de politie vreest, dus geen stappen durft te zetten tegen hen en zelfs niet terug durft te keren naar Ethiopië, en anderzijds gaat ze op het politiekantoor rechtstreeks en publiek in de aanval over de werkwijze van de politie en hun beweerdelijk corrupte houding/samenwerking met dieven. Verzoekster kan dan ook niet geloofd worden te meer haar beschuldigingen tegen de politie niet gestaafd of geobjectiveerd worden en dus blote beweringen zijn.

2.10. Waar verzoeksters toch volhoudt dat zij besloot het land te verlaten nadat zij door de agenten naar een onbekende plaats werd gebracht waar zij gedurende twee dagen opgesloten, geslagen en verkracht werd (gehoor, p. 21, 26-28), kan dit aldus evenmin overtuigen. Vooreerst is weinig aannemelijk dat de politie verzoekster zou hebben vrijgelaten louter omdat "een vriendin" naar haar kwam vragen. Voorts en vooral zijn deze verklaringen strijdig met haar documenten van haar reisverzekering waaruit blijkt dat verzoekster haar verzekering om naar België te reizen reeds op 31 juli 2015 afsloot. Aldus had verzoekster haar vertrek uit Ethiopië reeds voorbereid vóór de door haar beweerde problemen met de Ethiopische politie die nochtans aanleiding gaven tot haar vertrek. Ten slotte, zoals in punt 2.13 wordt gesteld, is ook het medisch attest bij haar verzoekschrift strijdig aan verzoekers verklaringen.

Dat verzoekster geen vrees dient te koesteren ten aanzien van de Ethiopische autoriteiten blijkt eveneens uit het feit dat zij zonder problemen legaal met haar Ethiopisch paspoort op haar naam, met daarin een Belgisch visum, van Ethiopië naar België reisde (gehoor, p. 10-11, 21).

2.11. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoekster, indien zij werkelijk problemen zou hebben gehad met Ethiopische politieagenten, heeft nagelaten eerst bescherming te zoeken in Ethiopië.

Nog daargelaten dat verzoekster reeds voor de beweerdelijke problemen met de politie reeds haar migratie voorbereid heeft en dus reeds van plan was het land te verlaten, dan nog had ze vertrouwenspersonen en/of van een advocaat en/of van een mensenrechtenorganisatie kunnen aanspreken (gehoor, p. 28). De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. De stellingen in het verzoekschrift dat *"De laatste keer dat ze hierover info vroeg bij de politie liet ze duidelijk haar ontevredenheid over de gang van zaken merken, met als gevolg dat ze werd opgesloten, geslagen en verkracht door de politieagenten. En dan wordt gevraagd aan verzoekster waarom ze geen bescherming zocht bij de autoriteiten betreffende deze feiten?"* en dat *"De gevolgen van deze houding van verzoekster zijn heel zwaar geweest: opsluiting, slagen en verkrachting! Waarom zou verzoekster bij diezelfde autoriteiten bescherming zoeken?"* tonen niet aan dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade. Temeer gezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat onder andere een organisatie met de naam Tsotawi Teqat Tekelakay Mahber (Engelse benaming 'Organization against Gender-Based Violence') actief is in Ethiopië en dat er ook een organisatie van vrouwelijke advocaten werkzaam is, die zich specialiseert in gender-gerelateerde problemen, met name de Ethiopian Women Lawyers' Association (EWLA).

2.12. Het bij het verzoekschrift gevoegde en ter zitting neergelegde *"Bewijs klacht bij politie over inbraak"* bevat een niet voor eensluidende Engelse vertaling door een vertalingsbureau in Ethiopië. In tegenstelling tot wat wordt beweerd is kan hieruit blijken dat dit geen bewijs is van een klacht maar enkel een eenzijdige verklaring dat volgens deze vertaling een *"subject : concerns about providing Data"* betreft, en vermeldt *"that we have duly registered the crime committed against the named person and the necessary investigation has been carried out for apprehension of the perpetrators"* en dat werd opgesteld op vraag van verzoekster (*"the applicant Ms J.I. requested us to issue him on the crime of*

theft committed against him”). Een dergelijk stuk kan bezwaarlijk de geloofwaardigheid van de politieagressie herstellen.

2.13. Wat de “*Medische rapporten*” betreft, neergelegd bij het verzoekschrift en ter zitting, merkt de Raad op dat deze stukken evenmin vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling en bovendien moeilijk leesbaar zijn, waardoor de beweerde inhoud ervan niet geverifieerd kan worden. Het attest van 20 juli 2015 stelt overigens dat “*31 years old female came to ER after she was bitten by a group 7 people on her back & arm also had sexual abuse*”, terwijl verzoekster tijdens haar gehoor verklaarde dat zij in augustus 2015 naar de politie is gegaan, waarna zij door haar uitlatingen tegen de politie werd meegenomen en gedurende twee dagen opsloten en verkracht werd, en gedurende haar gehoor nooit aangaf dat zij zich na deze aanranding liet onderzoeken in een ziekenhuis. Ook het neergelegde attest ondergraaft de waarachtigheid van verzoeksters verklaringen. De op de terechtzitting voorgelegde enveloppe bevat geen informatie over de inhoud ervan en kan bovenstaande vaststellingen dan ook niet wijzigen. De Raad merkt nog op dat documenten, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dienen te ondersteunen, *quod non in casu*.

2.14. Verzoeksters asielrelaas is dan ook een opeenvolging van boute beweringen die zowel worden tegengesproken door haarzelf als haar documenten.

2.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.16. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.17. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoot noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit.

2.17. Gelet dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Eritrea niet aantoot, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea.

2.18. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar zijn voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielprocedure haar Eritrese identiteit, nationaliteit aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. De uitleg in het verzoekschrift aangaande “*de vele mensenrechtenschendingen in Eritrea zetten mensen ertoe aan te vluchten uit hun land*” en op de dienstplicht, waarvoor zij verwijst naar “*informatie die reeds door verschillende internationale organisaties (Human Rights Watch¹, VN,...) werd bevestigd*”, zoals “*het rapport van de Commission of inquiry on human rights in Eritrea van 4 juni 2015*”, is dan ook niet nuttig.

Verzoekster is afkomstig uit Ethiopië waar ze opgroeide en woonde. Volgens haar paspoort bezit ze de Ethiopische nationaliteit wat ze ook op het CGVS heeft gesteld. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster inzake de subsidiaire bescherming geen argumenten aanbrengt ten opzichte Ethiopië. Evenmin kan de Raad vaststellen dat zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar Ethiopië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.19. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.20. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.21. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK